



# ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א  
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

**פניני הלכה**  
נמצא בעמוד הבא

## בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת (שמות לב. לב)

משה רבינו עליו השלום, כאשר שמע מפי ה' ב"ה שחטאו ישראל בעגל, מיד קם וסיגגר עליהם כאב רחום החס על בניו ועומד מנגד להצילם, 'למה ה' יחרה אפך בעמך' וכו'. וכאשר ירד וראה חטאתם שיבר את הלוחות למנוע קטרוג על עם ישראל כמובא במפרשים. מאידך אומר משה לשבט לוי 'שימו איש חרבו על ירכו... והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרבו'. אינו חס ואינו מרחם כלל על ישראל כאילו כבר אינם בניו. ואח"כ שוב מוסר משה נפשו על ישראל כאב על בניו ואומר לקב"ה, 'ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת'.

למוד גדול ועצום לימדנו משה רבינו. אנו כהורים, צריכים לדעת כיצד להתנהג עם ילדינו. מצד אחד לדאוג להם ולהלחם עבורם כי הם בננו, אך מאידך אם צריך להכותם בשבט מוסר, לא לחמול ולא לחוס. ובפרט קשה דבר זה לאדם כאשר מפקיד ילדיו בידי אנשים אחרים, שאז דעתו לא תמיד כדעתם וכפי שכבר אמרו חכמים 'כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות', וע"כ קורה שפועל לא בדרך הנכונה. ודי שנעלה את אשר סופר על הרב יחיא רדאעי זצ"ל בספר 'זכר צדיק' (עמ' 27) להבין דברינו היטב. וכך כתב בנו:  
אבי ז"ל עם רוב אהבתו העצומה לנו ורחמי הרבים עלינו, לא נשא לנו פנים ולא פינק אותנו בעניני חנוך ולמוד. מגמתו ומטרתו היתה שיהיו ילדיו בעלי משמעת ויראת שמים, ואת זאת הקנה לנו בכל דרך שנראית לו, על ידי מתן פרס או באיומים, או ברידוי קל, וברוך ה' זכה לראות שכל בניו מתנהגים לפי רוחו ודרכו, אהבנוהו כבדנוהו עד זקנה ושיבה, ושרתנו אותו במסירות כפי יכולתנו לרבות כל זמן מחלתו הממושכת.

אזכיר כאן דוגמא המורה על גודל השתדלותו לחינוכנו. באותה תקופה שהיה מחזור על הפרנסה בכפרים ובמושבות הכניסני ללמוד אצל מלמד תשב"ר אשר סמך עליו ללמדני בשכרו. פעם ספגתי מכות מן המלמד, וכאשר יצאתי העלמתי אמנם מאמי ז"ל את הדבר אבל החלטתי בלבי שלא לחזור למלמד, ולמחרת כאשר שלחה אותי אמי ללמוד הלכתי והסתתרתי במקום סתר עד שראיתי שיצאו הילדים מאצל המלמד ואז חזרתי הביתה כאילו באתי מבית הספר, כך עשיתי מספר ימים. וכאשר נודע לאמי שזה ימים מספר שלא הופעתי אצל המלמד הוכיחה אותי, געיתי בבכיה והודעתי לה את סיבת הדבר, ואעפ"י שפייסה אותי לא התפייסתי והמשכתי במרדי. ובבוא אבי ז"ל הביתה לשבת לא גלתה לו אמי את הדבר, אבל בבואו לחזור עמי פרשת השבוע כמנהגו ראה שאיני יודע מאומה, חקר בדבר וידע שזה כמה ימים לא הלכתי ללמוד, אני געיתי בבכיה מרוב פחד פן יפגעני בחגורתו אשר במתניו. ובראותו דמעותי נכמרו רחמי עלי ולא הכני ורק דיבר אלי קשות והזהירני שלא אחזור על המקרה, כן הבטיח לי שהוא ידבר עם המלמד ויבקש ממנו לבל יגע בי, אני שמחתי מאד על ההבטחה ורוחי שקטה. וביום ראשון בבקר לווני אל המורה ואני הלכתי על ידו בבטחה כי מהיום ההוא והלאה לא אספוג מכות כהבטחת אבי ז"ל, וכשהגענו אל המורה שאל אבי בשלומי ואח"כ אמר לו הנה הבאתי את בני שלום ללמוד כבראשונה, הוא טוען שאתה מכה אותו ואני מאמין לו כי לא ישקר, אבל אני מבקש כי מהיום והלאה לא תוסיף להכותו כל זמן שהוא מקשיב ושוקד על הלימוד אל תגע בו, ונתן לו שלום והלך לדרכו. כאשר שמעתי את דברי אבי ז"ל אמרתי בלבי האם זו היא ההבטחה שהבטיח לי? הלא בדבריו אלה הוסיף לחזק את מוסרותי אצל המלמד ודיבר לטובת המורה ולא לטובתי, כי זה היה ידוע לי שאם אני הולך כשורה ועוסק בתורה לא יאונה לי כל רע.

את זאת אני זוכר עד היום, ורואה עד כמה היו עיניו ולבו על הלימוד והמוסר, על אף שהייתי רך בשנים ומסור ביד אחרים, וצדק אבי ז"ל בכך כי הרחמנות בענינים אלה היא חוסר רחמנות ובענין שנאמר למען ענותך להטיבך באחריתך, ובכל זאת בחזרי על לימודי לפניו מדי פעם ובראותו שאיני מתקדם בלימודי החליט לקחת אותי עמו אל כל המקום אשר יבוא שמה ללמד אותי כרצונו, וכך עשה, והיה נושא אותי על כתפו ברוב הדרכים במישור ובגבעות ובהרים, והיה נותן לי ללכת קצת בכדי לפוש מיגעו וזעת אפו ושוב נושאני על כתפו עד בואנו על העיר או הכפר אשר שם יעבוד עבודתו, במה אקדם ואכף על כל הטובה אשר הטיב לי ועל כל הסבל אשר סבל בשבילי ובלבד שילמדני תורה ומוסר, ע"כ.

ואמת שהדבר קשה למאוד, מפני שרגש האדם מונע זאת ממנו, ובוזה השכילו אבותינו להפריד בין השכל לרגש, וזה הוא שכרו של האדם 'ד'לפום צערא אגרא', הן בעולם הזה וכ"ש לעולם הבא. וירבו ההורים בתפילה לצור קונם, שיהא קל להם להגביר שכלם, ויהי ה' עמם, אמן.

יתגברו ממעון הברכות האחים היקרים, ה"ה שמואל ודוד מע"ס הי"ו, אנשים יקרים במעלות, אשר עם אדם קדוש אביהם הצדיק זוכים לחסות, שבינותם ועל ידם, זכו התלמידים להסתופף בצל אביהם, אשר הוא מדור ראשונים קדושים וטהורים. ימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ויאריך ימיהם בטוב ושנותיהם בגעמים, אצ"ו.

# פניני הלכה

אם הש"צ קורא כהנים או אחד מהציבור  
תשובת מרן פוסק עדת תימן  
הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א  
עולת יצחק ח"ב סיי"מ

מי צריך לומר קריאת 'כהנים' קודם שהם מברכין,  
השלוח ציבור המתפלל כעת, או ממונה מהקהל השומעים החזרה.

**פתרונות לפרשת 'תצוה'**  
אחודה חידה! האותיות שהיו כתובות  
ועל אבני השוהם הן נ' בכללותן,  
ועל כל אבן היה כ"ה אותיות,  
והן שמות י"ב השבטים.  
הזוכה: אליסף דחבש.  
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

אזרחי זיכתי!  
**תפילין בפרשה,  
היכן?**

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

## מי בתמונה?



בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת הנפש  
והגוף לתמר  
אפרת בת יחיא  
בשכחעי

תשובה: דבר זה שנוי במחלוקת בין רבנן קשישאי, האם זה נחשב הפסק בתפילה ולכן הש"צ עצמו אינו יכול לומר זאת, או כיון שברכת כהנים נקבעה בחזרת הש"צ (כדאיתא בגמ' מגילה דף יח). גם זה הו' מעניין התפילה ואינו חשוב הפסק. דעת רס"ג בסידורו דף ט"ל, והרמב"ם פ"ד מתפילה הל"ח ועוד פוסקים שהש"צ אומר. ורבינו חננאל ורבי' תם (בתוס' מנחות דף מד.) ועוד פוסקים סוברים שאחר אומרה. וכבר הובאה פלוגתא זו בטור וב"י ואחרונים בסימן קכ"ח, וגם אני הדל עמדתי בזה בבארות יצחק על פסקי מהרי"ץ הלכות נשיאת כפים סק"ז. ועל המובא שם כבר, יש להוסיף עוד, שבדברי רש"י בסוטה דף לח. ד"ה לשנים, מפורש שהש"צ כשגומר ברכת ההודאה קורא כהנים. וכ"ד מהר"ש שבזי זיע"א בחמדת ימים פרשת נשא. ומאידך דעת ספר הקנה, כרבי' חננאל ור"ת.

ולענין מעשה פוק חזי מאי עמא דבר בכל בתי כנסיות דידן ק"ק תימן יע"א, הן בלדי והן שאמי, מנהג קבוע וידוע שחזן הכנסת ממונה לומר קריאה זו, ולא הש"צ. וכ"ה מנהג האשכנזים וכה"ד הגר"א, כמובא בספר הלכות הגר"א ומנהגיו סימן ק"י. רק הספרדים נוהגים שהש"צ עצמו אומר זאת ויכבר בכ"י הזכיר שכ"ה המנהג אצלם. ועיין ש"ע הר"י סעיף ט"ז ותשובות והנהגות ח"ב סימן ק"י, אבל אגן בדין יש לנו להחזיק מנהג אבותינו בדינו, וחתמינן עליה תרין צנתרי דדהבא מאריהו דאתרינן מהרי"ץ בעץ חיים, ומהרד"ם בשתילי זיתים בסימן קכ"ח ס"ק כ"ד. ואם השת"י לא כתב זאת אלא על עצמו וז"ל, אני נהגתי בשב ואל תעשה וכו' ע"ש, הנה מהרי"ץ כתב בדרך הלכה פסוקה בזה"ל, קורא להם אחד מהציבור כהנים וכו' וש"צ אינו יכול להפסיק לקרות כהנים, כמובא בפסקי מהרי"ץ הלכות נשי"ב סעיף ז' דף רנ"ח.

והמתבונן ימצא במנהגינו זה טוב טעם ודעת, שכן אפילו להסוברים שהש"צ אומרה, לאו למימרא שיש בזה קפידיא רק סברתם שמותר לו לאמרה, וכן מפורש בתשובת הרמב"ם סימן רצ"ב (שהוא מכת הסוברים שהש"צ הוא האומרה וכדלעיל) וז"ל, ודאי אם היה הקורא להם כהנים אחר, אין בכך כלום וכו' ע"ש, והבאנו דבריו בבארות יצחק שם. ונגדולה מזו איתא בתשו' הגאונים ש"ע"ח סימן קע"ז, והובאה באוה"ג לברכות דף ע"ט, שאם הש"צ יגע, יכול לתת לאדם אחר שיקרא לכהנים תיבה בתיבה מהפסוקים במקומו כדי שינוח הוא, ושכן עושים בישיבה ע"ש, ובשו"ת יחוה דעת ח"ד סימן י"ז. משא"כ רבותא דפליגי ס"ל דאסור לש"צ לאמרה, אם כן דרך זו עדיפה, דמהיות טוב וגו'.

ולא עוד אלא ששמעתי מהרבה תלמידי חכמים שמנהג בית הכנסת של מהרי"ץ בעי"ת צנעא היה שבשעת הדוחק שהיו מתפללין תפילה אחת (כלומר בלא לחש תחילה, אלא מיד פותח הש"צ בקול רם והקהל עמו בלחש) וכן במוסף ראש השנה, שלא היה מכריז אז כהנים מתחילה, אלא הכהנים היו מתחילים ברוך אתה וכו' מעצמם. הרי שכל כך חשו להפסק בזה עד שאפילו ביטלו לגמרי קריאת כהנים באופן האמור. ואעפ"י שהוא דינא דתלמודא בסוטה דף לח. אמר אב"י לשנים קורא כהנים וכו' שנאמר אמור להם וכו', צריך לומר שסוברים כהפ"ח שאין קריאת כהנים מעכבת, והלימוד מאמור להם אינו דרשה גמורה אלא אסמכתא בעלמא ומדרבנן כמבואר בלבוש, וכבר האריך בזה ידידי הר"ר אברהם שמן שליט"א במאמר מיוחד ווע"ע מה שהבאתי בבא"צ שם סק"ח בשם ענף חיים אם הכהנים צריכים להמתין עד שיקרא להם כהנים, ומ"ש בש"ע הר"י סעיף ל"ח. אמנם מנהג שאר בתי כנסיות בזה כפי ששמעתי הוא כבשאר פעמים שהממונה קורא להם כהנים אעפ"י שעדיין הוא בתוך התפילה, דאי מצד הפסק מה נפשך הו' הפסק הן אם יאמר הוא הן אם יאמר הש"צ. וידידי הר"ר נתנאל אלשיך שליט"א בתכלאל תורת אבות הנדפס מקרוב (יצא לאור במרחשוון ה'תש"נ) חלק א' דף ל"ד כתב שיש שנהגו שהקורא כהנים מסיים תפילתו מקודם ברכת כהנים כדי שיוכל לומר, אולם אין נכון לעשות כן מטעם שכתב הר"א בן הרמב"ם בתשובתו והידועה המובאת בריש ספר מעשה רוקח, שצריכים הם לומר עם הש"צ מלה במלה עד סופה ויפסעו כולם ג' פסיעות בבת אחת, שאם לא כן הוא בלבול, שהתחלה תפילת ציבור והסוף תפילת יחיד והנכון הוא שלא לומר אז כהנים ע"כ. ולענין עדיין יש לדון איזוהי הדרך הנכונה, לפי שמספרי קדמונינו נע"ג מוכח שמנהגם היה בחזרת הש"צ שהוא עצמו אומר כהנים כדעת הרמב"ם וסיעתו (וכמפורש בתכאליל כגון של מהר"י בשירי ומהר"י משתא, וכ"כ הרש"ש כדלעיל) אלא שבדורות האחרונים החמירו לאפוקי נפשייהו מפלוגתא כדבר האמור (לעיל ד"ה והמתבונן). אם כן באופן דלא אפשר, הדין לעיקר הדין שאין בזה הפסק, ולא לבטל קריאת כהנים מכל וכל. ורק הנוהגים כך מכבר, יש להם על מה שיסמוכו, אף שלא נודע לנו מי יסד מנהג זה ומאימתו, וע"ע בתשובתי דלקמן סימן נ' ד"ה וכיון. שו"ר בהגהות הרה"ג ש"י הלוי ז"ל בת"י בגליון ספר עץ חיים למהרי"ץ דף נ"ג ע"ב שדן בזה כדברינו שבאופן זה יקרא הש"צ כהנים וזה לשונו, בדין אם הש"צ אומר כהנים לפי מנהגינו שאחר אומר להם כהנים, נראה דנהגו להחמיר בזה וכמ"ש מהרי"ץ להלן דף ל"ב ד"ה וכשיסיים, וכן המנהג. אח"כ ראיתי בסידור רס"ג שש"צ אומר תיבת כהנים וכ"ה דעת הרמב"ם ז"ל. ונ"ל דכשמתפללים תפילה אחת בקו"ר והציבור מתפללים עם ש"צ, יכול הש"צ בעצמו לקרוא להם כהנים, ויש לו על מה לסמוך בשעת הדוחק. ועי' תוס' מנחות מד. ד"ה כל, דאין לש"צ לומר כהנים אלא אחר וכו', ע"כ.

ולעיקר נדון השאלה שלפנינו נמצאנו למדים דבין אם הש"צ אומר כהנים בין אם אומר זאת חזן הכנסת הממונה מהקהל שפיר דאמי אלא שעדיף שהממונה הוא שיאמר וכן המנהג מפורסם בכל ק"ק תימן יע"א והמסנה ידו על התחתונה.

להצלחת כל תורמי  
התלמוד תורה יהיבטושב"נ

לזש"ק  
תומר ישראל בן יעקב  
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת  
מרדכי בן דוד אוחנה  
ז"ל תנעב"ה

לעילוי נשמת  
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל  
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה



# מהליכות אבותינו

מנהגי יהודי עדן ביום תענית ציבור על צרה שלא תבוא

ידוע מה שמובא במסכת תענית כאשר יש גזירה או צרה כל שהיא שגוזרים הבית דין תעניות על הציבור וכו'. וכך נהגו גם אבותינו הקדושים בתימן. נעלה כיצד היה מנהג יהודי עדן כפי שכתב מוהר"ס חוזה זצ"ל בחיבורו 'יהודי עדן' (עמ' 13) וז"ל:

אם ח"ו אירע איזה מקרה בעיר איזה מחלה או ח"ו איזה צרה שלא תבוא, תיכף הבית דין גוזרים על הציבור שיבואו שני וחמישי אחר הצהרים לבית הכנסת לומר תהלים וסליחות שתיקנו אנשי כנה"ג לימים נוראים להגביר החסדים ולעורר הרחמים והוא יסוד גדול לדפוק בו דלתי הרחמים. וזהו שנהגו בו אבותינו מומן קדמון רק לומר זה ואין לשנותו. וגם שלוחי בית דין הולכים לכל החנויות שבעיר לומר להם איסור מלאכה ותיכף סוגרים את חנויותיהם ובאים כולם לבית הכנסת בלב נשבר. ועומד הראש הקהל ומתחיל לומר להם התהלים בשברון לב מלה במלה. ואח"כ הולך אל הבימה וקורא הסליחות בקול מר, וכל הציבור לבס חרד מקולו ובקול בני אומרים אחריו. ואחר שגמרו מתחילים להתפלל מנחה ואומרים פיתום הקטורת בקול, כולם מלה במלה. שיש בה סגולה להציל מכל פגעין ומרעין בישין, וברוך הוא שומע קול שועת עמו ישראל. וקראני ביום צרה וחלצך ותכבדני. וכל זה כתבתי שיהיה לזכרון עולם לקהלת עדן לבל ישכחו מנהגי אבותיהם התמימים וילכו בהם ולא יעזבו כלל, עכ"ל.

וחבל עד דאבדין ולא משתכחין, מה שהיה נעלם, עד כדי שאף כאשר עושים תפילות, ריקים וחסרים הלבבות, וצריכים תפילה לבורא עולם שיפתח לבותינו לתפילתנו, אכ"ר.

ויאמר אלהים כה אמר ה' אלהי ישראל וגו' והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרבו (שמות לב. כז)  
הנה לפי מה שכתבנו לקמן פר' מטות דלפעמים מתרגם אנקלוס מלת 'איש' 'גבר', ולפעמים 'אנש', וכתבנו הטעם דכשכוונת הכתוב במלת איש אל גוף האדם, מתרגמה גבר. וכשהכוונה במלת איש על נפש האדם, מתרגמה אנש. הנה יש לדקדק בכאן, למה שינה המתרגם ותרגם שתי מלות 'איש' הראשונות, 'גבר'. ומלת 'איש' הג' תרגמה 'אנש'.

ונלענ"ד אם אפשר והוא, כשנדקדק תחלה בל' הפסוק למה אמר עוד ואיש את קרבו אחר אמרו איש את אחיו ואיש את רעהו כי לכאורה קרבו הוא מיותר שהקרוב הוא בכלל האח והרע. ועוד יש לדקדק, למה מלת קרבו חסרה וי"ו בין ר"יש לבי"ת. ויובן זה במ"ש רז"ל, שעיקר חטא ע"ז תלוי בלבו של אדם דכתי' (יחזקאל יד) 'למען תפוש את בית ישראל בלבס', ופי' המפרשים ז"ל. הטעם מפני שעיקר חטא ע"ז הוא המאמין בלבו שיש בה ממש ח"ו, אבל שאר העבודות שעושים לה הם טפלים לה, לפיכך כשבא מרע"ה וצוה לבני לוי שיהרגו עובדי העגל באומרו להם, 'זהרגו איש את אחיו ואיש את רעהו' וכמו שפירש"י ז"ל. רמז להם עוד באומרו 'איש את קרבו', שיעשו מלחמה עם היצה"ר השוכן בקרבם. כי אעפ"י ששבט לוי לא חטאו בעגל. מ"מ אמר להם משה, אעפ"י שמיד מעשה יצאתם שלא חטאתם בפועל, שמא ח"ו נטה לבכם בהרהור אחר העגל, ועיקר חטא זה תלוי בלב. לפיכך אמר להם עוד, 'איש את קרבו', כלומר שתלחם נפש כל א' מכם עם יצה"ר השוכן בקרבו להסי' כל אמונה כוזבת מלבו. ולפיכך נכתבה מלת קרבו חסרה וי"ו לרמוז האמור, ולכך דקדק אנקלוס ע"ה, ותרגם שתי מלות 'איש' הראשונות 'גבר', כי גופות האנשים של בני לוי הם פועלים המלחמה בעובדי העגל. משא"כ מלת 'איש' הג', שהיא רומזת לנפש כאמור, תרגם אותה 'אנש' כנז"ל ודו"ק. וא"ש הה"י.

(חיי שלום! למהר"י הכהן זצ"ל)

# בדרכיהם אתהלך...

רעש תרתי משמע (ח"א)

ביום ש"ק שבת יתרו ברנ"ב לשטרות ה'תש"א ליצירה, בשבת משפחת יעבץ למסיבת אחים כנהוג לעונג שבת, שירים ותשבחות וד"ת על שולחנות ערוכים כל טוב בביתו של מו"ר יוסף קולאצה זצ"ל, והנה חשיכה גדולה נופלת עליהם פתאום, ואחריה רעש (רעידת אדמה) עצום מלווה באבק מחשיך עיניים ומזעזע את הבית עד להפיכת השולחנות וכל אשר בהם, והשלכת המסובים מפניה לפינה של החדר. סב המשפחה הרב יעבץ לא היה אתם במסיבה, אך קולו מהחלון היה נשמע לאוזניו כך. "אבינו שבשמים בבקשה ממך לבל יעשו בתינו קברינו".

הרעש נמשך כמה דקות וכולנו המסובים אחזנו האחד בידו של השני ויצאנו בפתח רועדה החוצה אל השטח הפנוי ברובע היהודי, כשהילדים והזקנים נישאים על כתפי הצעירים. שטח פנוי זה הוא 'אל מגראך' - גורן, מקום שבו היהודים חובטים ומנפים את התבואות שלהם חיטה שעורה ודורה. במקום זה נמצא מנוחה ונתרחק מסכנת התמוטטות הבתים. רבים מהאחים שברובע חברו יחדיו אל משפחת הרב יעבץ, מ'ש' הרב יוסף קולאצה, מ'ש' מר עיז"ה (יקנה), ומ'ש' גימאזה.

במוצ"ש"ק הקימו אוהל מחובר מיריעות (לחץ), עד שהקפנו את כל העיגול של הגורן, וכ"א מאיתנו תפס לו פינה הוא ומשפחתו, לאחר שהכין בה מטה ושולחן, שמיות, כלי בישול ותנורים. חיי צער קשים מאד אבל בטוחים בע"ה מהסכנות, שכן מקום זה רחוק מהבתים. במצב קשה זה איש את רעהו יעזור, אנשים ונשים וסף, ותפילותיהם בפיהם על כל צעד ושעל, "היית הצילנו מכל פורענות, יא אללה כארגנא מן כל שר", שכן היינו צריכים להביא מהבתים עוד ועוד כלים, ועצי הסקה, ועוד. שאר אחיהם שברובע עשו כמותם הקימו אוהלים ויצרו קשר זה עם זה לעזרה הדדית בזמן הצורך, שכן אין אנו יודעים מה יהיה בסוף, שהרי הרעשים הקטנים לא הפסיקו.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

## "כסא דנחמא"

נשגור קמי ידידנו התורם היקר  
ה"ה **דפאל סעדיה** הי"ו  
בפסידת אם המשפחה  
**לאה** בת סעיד לבית **סעדיה** ע"ה  
האשה הכבודה  
אשר נתייסרה רבות בשנים,  
וקיבלה הכל עם שמחה על הפנים  
ודע ישרים מבורכים הקימה,  
אשר בתשב"ד הם תומכים  
תעמוד לה זכותה הרבה,  
ובגן עדן לנפשה תהיה מנוחה  
את ב"ב ומשפחתה המב"ה ינחם,  
ובתוך אבני ציון עליהם ירחם  
לימוד תשב"ד השנה יוקף לזכותה,  
יהיו עילוי גדול מאד לנשמתה  
וכאבים יחזיו את כאב המשפחה  
נהללת וצוות תלמוד תורה  
עשרת חיים' וכל התלמידים

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,  
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,  
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה



# תפארת בנים

חוויה מרוממת קדושה ומהנה  
למנוחי תפילין

התלמידים אשר הם מנוחי תפילין בכל יום כבר מכיתה ה' כמבואר ברמב"ם ובש"ע ובפוסקים וכמנהג אבותינו הקדושים, יצאו לסיור גיפים בהרים ובנחלים. ומכיון שאף סיימו את כל פרק הכונס ואף חזרו עליו קיבלו תוספת שנכנסו להתברך מפי הזקן הצדיק מארי יהודה מנוס שהינו בגיל מאה וחמש שנים יאריך ה' ימיו ושנותיו בנעימים, אשר שמע אותם אומרים פרקי תהילים לרפואתו ופקר ידיו בתפילה יחד עמהם והלכו להתפלל על קבר חוני המעגל ועשו שם סעודת סיום עלי אש



## חכמי תימן

הרב יצחק בן צאלה מת'נה זצ"ל נולד בישוב ביחאן בדרום מזרח תימן בערך בשנת ה'תר"ס. רב הקהילה בשנים שלפני העלייה הגדולה לארץ. נוח לבריות היה בקי בנגלה ובנסתר. קולו היה ערב ושימש חזן. עסק בהשכנת שלום בתוך הקהילה והתפרנס ממכירת דברי סידקית. עלה לארץ בעלייה הגדולה בשנת תש"ט והתיישב בתחילה במושב עגור. לאחר מכן התיישב עם כל בני הקהילה בנס ציונה שם המשיך לשמש מנהיג הקהילה עם אחיו ר' ניסים ושם התפרנס מחקלאות. נפטר י"א אלול ה'תשכ"ז.



## התודה...

### הברכה...

לאנשים היקרים והנעלים, אשר מלבד שהינם תומכים ומעודדים, עוסק לואת עושים רבות למען רווחת התלמידים והמלמדים,  
ה"ה יאיר עדני הי"ץ  
ה"ה בנימין יזב הי"ץ  
יהא רעוא מן קדם מריה שמיא, שייפן אליהם ברחמים, וימלא כל משאלות לבם ממרומים, ויעל בניהם לתורה למצוות לחופה ולמעשים טובים, ויהיו תלמידי חכמים גדולים שומרים מסורת אבותינו הקדושים והטהורים, מתוך אורך ימים ושנים דשנים ורעננים, אכ"י"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לזשיק  
יובל בן דוד  
ורות בת זכריה

לזשיק  
שלום בן יעקב ומירב  
טליה בת מנשה